

Geistlicher Baustein Nr.28

Die siben Dimensionen

- Die vierte Dimension -

Albanische Übersetzung

Giri i Ndertimit Frymor Nr. 28

Shtatë dimensionet

- Dimensioni i katërt -

Kolosianëve 1,9–23, këtu vargjet 15–17:

“Ky (Jezusi Krishti) është imazhi i Perëndisë së padukshme, i biri i parë mbi të gjitha krijesat. Sepse në të u krijua gjithçka që është në qiej dhe që është mbi tokë, e dukshmja dhe e padukshmja, qofshin fronet apo sundimet apo princatat apo pushtetet: çdo gjë u krijua nëpërmjet tij dhe për të; dhe ai është para çdo gjëje, dhe çdo gjë qëndron në të.”

A e mbani mend vizionin, tregoi profeti i Perëndisë, ose transformimin e vogël kohët e fundit, si do ta quaja unë, ku u ngrita lart dhe pashë këta njerëz. U ktheva dhe pashë veten time dhe të gjitha ato miliona atje. Dhe i thashë: “Dua të shoh Jezusin.” Ai tha: “Ai është më lart.”

Tani, shikoni, kur njerëzit vdesin, ata nuk ngjiten menjëherë tek Zoti. Jam i sigurt që do ta kuptoni. Ndoshta duhet ta shpjegoj sa më mirë që të mundem.

Tani, kujtojmë që jetojmë këtu në tri dimensione. Njëra prej tyre është drita dhe tjetra është materia. A e dini se cila është e treta? Koha atomike. Saktë. Pra: dritë, materie dhe kohë. Dhe pesë shqisat tona kanë kontakt me këto dimensione. Sytë tanë kanë kontakt me dritën, ndjenja jonë (prekja) ka kontakt me materien, dhe kështu me radhë.

Megjithatë, ne kemi kontakt përmes shkencës me dimensionin e katërt. Sepse pikërisht përmes këtij ndërtimi tani vijnë zëra nga radioja dhe pamje nga televizioni, të cilat shqisat tona nuk i kapin drejtpërdrejt. Por megjithatë ata kanë një ekran ose një kristal që përçon ato vala eteri dhe i bën të dukshme. Kështu shihni, pikërisht në këtë ndërtesë tani janë veprime të gjalla të njerëzve në ajër dhe zëra të gjallë. Ato janë këtu. Ne e dimë. Ato janë absolutisht e vërteta. Dhe e vetmja gjë që duhet të bëjmë është t'i kapim... Unë nuk e kuptoj mekanikën e këtyre gjërave që shkenca i shpik, por ne e dimë që kjo na tregon se ekziston dimensionin i katërt.

E pra, dimensionin e pestë është vendi ku shkon mëkatar i pabesë kur vdes. Dimensionin e pestë është dimensionin e tmerrshëm.

Dhe kur vdes një i krishterë, ai hyn në dimensionin e gjashtë.

Dhe Perëndia është në dimensionin e shtatë.

Tani, shihni, i krishteri, kur vdes, shkon nën altarin e Perëndisë, drejtpërdrejt në praninë e Perëndisë, nën altarin. Dhe ai ka hyrë në pushim (Zbulesa 14,13).

Për ta sqaruar: Kur një njeri ka një makth, ai as nuk fle plotësisht e as nuk është zgjuar. Ai është midis gjumit dhe zgjuarsisë, dhe kjo e trazon dhe e bën të bërtasë tmerrësisht, sepse ai nuk është as në gjumë e as zgjuar. Dhe kjo tregon se ku shkon një njeri kur vdes i papërdorur (i pakthyer) (Psalmi 9,18; Luka 16,19-31). Ai e ka shfrytëzuar kohën e tij; në tokë është i vdekur, dhe nuk mund të shkojë në praninë e Perëndisë, sepse pa gjak nuk është i denjë të shkojë atje (Romakëve 3,21-26; 5,8-10). Kështu është i kapur. Ai nuk mund të kthehet sërish në tokë, sepse koha e tij këtu në tokë ka përfunduar, dhe ai është i ngjuar midis të dyjave. Pra është në një makth. Shihni, ai nuk mund të shkojë në praninë e Perëndisë për të pushuar. Nuk mund të kthehet në tokë sepse koha e tij ka përfunduar (Predikuesi 3,1-2). Ai është në një makth, dhe aty qëndron deri në ditën e gjykimit. Një gjë e tmerrshme të jesh në atë gjendje.

Dhe tani, në këtë vizion, besoj se u mora në atë dimension të gjashtë. Unë mund të shihja mbrapa nga këtu poshtë. Shihni, të shikosh nuk varet vetëm nga sytë; kjo është tokësore. Por të shikuarit është diçka më e madhe. Ashtu si ata shikojnë atje, është shumë përtej çdo kontakti që do të mund ta kishin shqisat tona natyrore. [1]

Në dimensionin e katërt — dhe këtë mund ta provojmë — tani vjen përmes kësaj hapësire radiaktiviteti, mesazhe radioje. Pikërisht përmes këtij ndërtimi tani vijnë këto pamje televizive, por janë tepër të shpejta për sytë tanë.

Tani, nëse ecni miliona kilometra përtej këtij dimensionin, do të arrini në një vend që është po aq i vërtetë sa janë këtu pamjet televizive në këtë dhomë.

Atje është Zoti Jezusi Krishti; Biri i ringjallur i Perëndisë qëndron këtu, dhe arsyeja që ju nuk mund ta shihni Atë është se zemra jonë nuk është e përgatitur për ta parë.

Dhe arsyeja që ne nuk mund të shohim imazhet e televizionit

- ne, trupat tanë, nuk janë të orientuar si instrumente për të marrë gjëra të dërguara mekanikisht.

Por kur trupi ynë të vijë në harmoni me Perëndinë, të bëhet një pjesë e Tij, atëherë shpirti ynë mund të marrë fuqinë e Frymës së Shenjtë, për të dëshmuar praninë e Zotit Jezusi Krishtit dhe të gjithë fuqinë dhe madhësinë e Tij. Ai u ngjall nga të vdekurit. Ai jeton sot ndër ne. Dhe Ai dëshiron të ketë përsëri bashkësi me popullin e Tij. Madhështia e Tij e madhe, lavdia e Tij po përhapet tani. Dhe Ai ka një dëshirë të ringjallë bashkësinë me popullin e Tij, ashtu siç e pati në kopshtin e Edenit (Gjoni 17,24; Zanafilla 3,8). [2]

Sa nga ju e keni parë ndonjëherë imazhin që u mor këtu në Hjuston? Është këtu. Varur pikërisht përpara, shikoni, midis meje dhe gruas. Atje është dhe rrotullohet rreth. Nëse gruaja dëshiron të dëshmojë për të, ajo do të dinte se, në dy-tre sekondat e fundit ka qenë diçka si një ndjenjë me të vërtetë e këndshme. Nëse kjo është e vërtetë, ngrij dorën. Shikoni, unë sapo po e shoh atë. Shikoni, është sikur të jetosh në një dimension tjetër. Unë e vëzhgova atë përmes gruas. [3]

Nëse unë të them se për çfarë je lutur, që e dëgjova në një dimension tjetër, në një botë tjetër, t'i them çfarë je lutur, do të besosh se Jezusi të ka dëgjuar? Se është vajosja e Tij? Kush dëgjon lutjen? Krishti. [4]

Kur Ai shfaq diçka, tregon një vizion, atëherë është thjesht diçka. Dhe unë jam për shkencëtarët në një dimension tjetër. Është shqisa e gjashtë, dimensionin e katërt, ose si ta quash, për mua është Fryma e Shenjtë. Kjo është e vërtetë. [5]

Tani, ne e kemi përdorur gjithmonë në një shërbesë shërimi në anën e shërimit: kancer, tumor, katarakta, tuberkuloz. Të gjitha këto

gjëra nuk janë natyrore; ato janë mbinatyrore dhe janë demonë.

Shkrimi e pohon këtë qartë. Por këto janë demonë në trup me degjenerime si kanceri, kanë jetë brenda vetes, dhe jeta që ndodhet brenda tyre është një demon. Degjenerime nga katarakta, përhapja e tuberkulozit dhe sëmundje të tjera; janë demonë. Kjo është në formë fizike.

Tani, do të flasim për demonë në formë Frymore, në shpirt. Ata janë në shpirt po aq sa janë në trup. Dhe duhet të pranojmë se i shohim ata në trupin e njeriut, siç i shohim kancerin dhe sëmundje të ndryshme që janë në trupin e njeriut.

Pak kohë më parë madje edhe kanceri u përshkrua si një sëmundje e dimensionit të katërt. Kjo është në një dimension tjetër, padyshim; kjo është doktrina për demonët. Çdo sëmundje është një sëmundje e dimensionit të katërt, fillimi i saj.

Mirëpo, qoftë kanceri në trup ose kanceri në shpirt, demonët mund të vijnë në të dy vendet. Tani, ka shumë njerëz me mendime të mira, njerëz të mirë, që shpesh përpiqen të mbeten mbi ndonjë teologji të vogël që kanë, ose mbi diçka që u është mësuar që nga fëmijëria; dhe megjithatë gjejnë se thellë brenda qënies së tyre, thellë në shpirtin e tyre, ata ende kanë diçka që nuk është në rregull. Shumë të tillë janë padyshim këtu. Ku takon njeriu të krishterë, aty gjen njerëz që kanë këto Frymera brenda vetes, që janë... të padëshiruara. Ato nuk i duan. Ata thonë:

„Oh, sikur të mund të ndaloja së gënjeri. Sikur të mund të ndaloja së ndjekuri pas dëshirave (1 Gjonit 2,15-17).

Sikur të mund të ndaloja këtë apo atë." Tani, këta janë djaj. Dhe tani shpesh vijnë në formën e religjionit. [6]

Vini re, qenia e parë e Perëndisë ishte Fryma (Gjoni 4,24), Perëndia, mbinatyrore, i madhi i Përvetshëm. Si e dyta, Ai filloi të formojë Vetën në mënyrë fizike, në një teofani. Ajo quhet „Fjala, një trup" (Gjoni 1,1-2). Kjo ishte pastaj gjendja në të cilën Ai ishte, kur takoi Abrahamin. Atëherë Ai u quajt Melkisedeku (Zanafilla 14,17-20). Ai ishte në formën e një teofanie. Tani do të arrijmë atje dhe do ta provojmë, nëse Zoti do. Ai ishte Fjala.

Një Teofani është diçka që nuk mund të shihet. Ajo mund të jetë pikërisht tani këtu, megjithatë nuk mund ta shohësh. Është njësoj si televizioni. Kjo është në një dimension tjetër. Televizioni: njerëzit po lëvizin tani përmes kësaj dhome dhe po këndojnë; ka edhe ngjyra. E gjithë qenia juaj i nënshtrohet vetëm pesë shqisave. Dhe ju i nënshtroheni vetëm asaj që është e kufizuar për syrin të shohë. Por ka një dimension tjetër, i cili mund të shihet përmes një shndërrimi, përmes televizionit.

Tani, televizori nuk prodhon një pamje. Televizori vetëm e përcjell atë në një qark, dhe pastaj ekrani e kap. Por pamja ka qenë aty që në fillim. Televizioni ka qenë këtu kur Adami ishte këtu. Televizioni ka qenë këtu kur Elia ishte ulur mbi malin Karmel. Televizioni ka qenë këtu kur Jezusi i Nazaretit ecte buzë liqenit të Galilesë. Por vetëm tani është zbuluar. Atëherë nuk do ta kishin besuar. Do të të kishin marrë për të çmendur nëse do të kishe thënë diçka të tillë. Por tani është bërë realitet. Dhe kështu është që Krishti është këtu, engjëjt e Perëndisë janë këtu (Ps. 34,8; Ps. 91,11). Dhe një ditë, në Mbretërinë e madhe Mijëvjeçare që po vjen, kjo do të jetë thjesht edhe më reale se televizioni apo çdo gjë tjetër, sepse ata janë këtu.

Kohët e fundit kam lexuar një artikull në gazetën e Tucson-it, që thoshte se një grua, duke vozitur ndoshta me 70–80 km/orë në rrugë, kishte goditur një burrë të moshuar me një pallto të gjatë. Ajo bërtiti dhe ndali makinën. Ai u hodh lart në ajër. Pikërisht atje, jashtë në shkretëtirën e largët! Dhe ajo vrapoi për ta gjetur, por ai nuk ishte aty. Çfarë bëri pra? Njerëz të tjerë pas saj e panë ngjarjen dhe e panë burrin e moshuar duke fluturuar në ajër dhe si i sillej palltoja e gjatë. Atëherë edhe ata vrapuan për ta parë, por nuk e gjetën askund burrin. Ata thirrën policinë. Policia doli për ta hetuar vendin, por nuk kishte askënd.

Tani, njëri dëshmoi: “Makina rrëshqiti, e goditi burrin, ai fluturoi në ajër dhe të gjithë e panë.” Dëshmitarë nga dy ose tre makina e panë këtë ngjarje. Pastaj ata zbuluan se pesë vjet më parë, në të njëjtin vend, një burrë i moshuar me një pallto të gjatë ishte goditur për vdekje. Kur njeriu largohet prej këtu, ai nuk është i vdekur. Duhet të kthehesh përsëri, edhe nëse je mëkatar dhe do të gjykohesh sipas veprave që ke bërë në trup. “Sepse po të priset kjo kasolle tokësore, kemi një banesë tjetër që na pret.” (2 Kor. 5,1). En morphe, kjo është fjala. [7]

Secili prej nesh zbret deri në fund të rrugës, ku do të japim llogari për çdo fjalë (Mat. 12,36-37). Pikërisht tani e dimë se zërat tanë... Që nga dita kur kemi lindur, gjithçka, që nga britma jonë e parë e vogël, regjistrohet në një shirit zëri. Ai do të riluhet ditën e gjykimit (Heb. 9,27-28). Madje edhe rrobat që ti ke veshur, do të të shfaqen para syve ditën e gjykimit (Zbulesa 20,11-15). Edhe shkenca e ka zbuluar këtë, përmes televizionit. Shihni, televizioni nuk krijon një figurë, ai vetëm e përcjell atë. Ngjyra e rrobave, çdo herë që ti lëviz, çdo mendim në mendjen tënde, absolutisht ruhen në regjistrimin e Perëndisë. Dhe të gjitha këto gjëra të mëdha do të të shfaqen drejt përpara, secila prej atyre rrobave të ndyra që ti ke veshur; çdo herë që ke shkuar te berberi për të prerë ato flok që Perëndia ta ka dhënë. Kështu do të jetë.

Ti do të japësh llogari për këtë. Nuk do të mund t'i shpëtosh, madje edhe mendimet e zemrës sate, në çastin kur i ke bërë, do të të riluhet (riperseriten) përpara (Fjalët e Urta 23,7). Si do të shpëtosh? "Si do të shpëtojmë ne, nëse e shpërfillim një shpëtim kaq të madh?" (Heb. 2,3-4). Shihni, ne nuk do të shpëtojmë. Çdo lëvizje dhe çdo mendim i zemrës po regjistrohen në një dimension tjetër, madje edhe ngjyra e rrobës që ti vesh. Televizioni, televizori me ngjyra e dëshmon këtë qartë, e nxjerr dhe e tregon, shihni, dhe kjo është vetëm në një nga dimensionet të tre, në të cilat ne jetojmë. [8]

Unë kurrë nuk kam besuar se qielli është një vend ku ka një grumbull ndërtesash; se atje lart ka shumë shtëpi prej llaçi, të mbuluara me letër, me bojë në mure. Unë kurrë nuk kam besuar se një qenie mbinatyrore do të kishte nevojë të jetonte në një shtëpi të mirëfilltë. Unë besoj se Jezusi tha tek Gjoni 14,1-2: "Në shtëpinë e Atit Tim ka shumë banesa." Ai nënkuptonte: "një trup, një vendbanim."

Sepse Shkrimet e shenjta e vërtetojnë të njëjtën gjë dhe thonë: “Nëse kjo çadra tokësore prishet, ne kemi një tjetër që tashmë na pret.” A e shihni këtë?

Qeniet e vdekshme janë të vetmet që jetojnë në banesa të vdekshme. Qeniet e pavdekshme jetojnë në banesa të pavdekshme. Sepse vendi ku shkojmë, derisa të kthehemi, nuk është një vend me tulla dhe llaç e baltë, apo me gurë të çmuar e xhevahire. Është një vend i një gjendjeje, ku ne dalim prej këtij dimensionit, në të cilin jetojmë, për të hyrë në një dimension tjetër. Dhe është një shtëpi, një çadër, një banesë.

Jezusi tha: “Prishni këtë tempull, dhe unë në tre ditë do ta ngre përsëri.” (Gjoni 2,19-21). Dhe ata menduan se Ai po fliste për tempullin e Solomonit, por Ai po fliste për trupin e Tij.

Dhe Ai shkoi të përgatiste një vend për çdo besimtar, që në momentin e njëjtë kur ne të dalim nga këto rajone të vdekshme, të mos dalim në një mit apo në një frymë mbinatyrore, por të hyjmë në një çadër, një banesë (Fil. 3,20-21). Dhe kjo mund të jetë pikërisht këtu në këtë ndërtesë sot, në një vend që asnjë valë radioje dhe asgjë tjetër nuk mund ta prekë. Është një vend i përgatitur vetëm nga vetë Perëndia.

Dëgjoni. Moisiu kishte qenë i vdekur për 800 vjet. Elia ishte transformuar për rreth 600 ose 700 vjet. Dhe ja ku qëndruan të dy në malin e Shndërrimit, në pamjen e tyre të vdekshme, duke folur me Jezusin, pak para se Ai të shkonte në Golgotë (Mateu 17,1-9). A e shihni se çfarë dua të them? Çfarë përpiqem të them është: A duhet të shikojmë drejt diçkaje mistike, shumë larg, qindra miliona vjet dritë?

Unë nuk mund të besoj se atje, shumë larg, është një shtëpi. Por unë besoj se ajo shtëpi, për të cilën foli Perëndia, është pikërisht këtu e pranishme. Kur ne, qeniet e vdekshme, ndalojmë së qeni të vdekshëm, ne kalojmë në pavdekësi, në një vend të caktuar. Dhe unë besoj se Jezusi është sot aty; Zoti Jezus i ringjallur. Jo diku larg, miliona kilometra larg, por pikërisht këtu, tani i pranishëm mes nesh (Mateu 28,20; Heb. 13,5-6). [2]

